

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Václava Štencla a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. J. J. LL.M., Ph.D.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec**, U Soudu 540/3, 460 72 Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2024, čj. 55 To 89/2024-2385,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 17. 5. 2024 podání žalobce označené jako žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2024, čj. 55 To 89/2024-2385. Uvádí, že tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o podjatosti soudkyně Mgr. Denisy Šmídové v trestním řízením vedeném u Okresního soudu v Liberci sp. zn. 8 T 109/2019.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval svou pravomoc o věci rozhodovat. Podle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, o kompetenčních žalobách, a dále ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí nebo o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Nejvyšší správní soud je vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví (§ 12 s. ř. s.).

[3] V posuzované věci se žalobce dožaduje přezkumu rozhodnutí krajského soudu vydaného v trestním řízení, pro jehož vedení však nejsou správní soudy příslušné. Nejvyšší správní soud ani specializované senáty krajských soudů nejsou věcně ani funkčně příslušné k posuzování opravných prostředků směřujících proti rozhodnutím vydaným v trestním řízení. Stejně tak není dána v trestní věci pravomoc Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému soudu dle § 9 s. ř. s.

[4] Příslušnost soudu je jednou z podmínek řízení, která musí být dána, aby soud mohl o věci rozhodovat. Není-li dána a nelze-li věc postoupit věcně a místně příslušnému soudu (neboť v soustavě správních soudů neexistuje soud, který by měl v dané věci pravomoc rozhodnout), musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatek podmínky řízení spočívající v tom, že ve věci není dána věcná a funkční příslušnost soudu, který má věc rozhodnout, je v daném případě neodstranitelný. Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[5] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. června 2024

Petr Mikeš
předseda senátu